

това, което бѣхъ турилъ въ кутията и ще получите права да управлявате.

И тъй, въ желанието си да придобие нѣщо повече отъ това, което му е дадено, човѣкъ изгубва и онова, което първоначално още Богъ му е далъ. Въ това отношение той мяза на тия жени, които се борятъ за права. Като придобие нѣщо, праведниятъ се радва. Като го изгуби, и той, като обикновенитѣ хора, започва да плаче. По-праведенъ човѣкъ отъ Христа никога не е имало, но и Той плака. Когато влѣзе въ Иерусалимъ, Христосъ се просълзи. Защо? — Защото виждаше страданията, презъ които този градъ щѣше да мине. Той казваше на ученицитѣ си: „Виждате ли този храмъ? Следъ три деня камѣкъ на камѣкъ нѣма да остане отъ него.“ Но въпрѣки това, еврейтѣ не искали да приематъ Христовото учение. Тѣ не търсили спасението си, тѣ искали да бждатъ свободни, напълно независими. Време се е изисквало, докато еврейтѣ обмислятъ въпроса добре, да решатъ, трѣбва ли да приематъ Христа, или да Го отхвърлятъ отъ себе си. Има моменти, обаче, когато човѣкъ не може да мисли логически.

Единъ български свещеникъ, отъ Варна, разправяше следния случай, на който той самъ билъ свидетелъ. Когато руситѣ обстрелвали града, той видѣлъ, какъ единъ богаташъ бѣгалъ, искалъ да се скрие нѣкъде, да избѣга отъ гранатитѣ, които се прѣскали всрѣдъ града. Като бѣгалъ, богаташътъ искалъ да вземе нѣщо ценно отъ дома си, но въ страха си, самъ не забелязалъ, какъ взелъ една тиква и хукналъ да бѣга съ нея. Щомъ излѣзълъ вънъ отъ града, той се успокоилъ малко и погледналъ въ ржцетѣ си, да види, какво носи. Голѣма била изненадата му, като видѣлъ, че държи въ ржката си тиква, вмѣсто ценни книжа. Казвамъ: Много хора иматъ високи идеали, но като се намѣрятъ предъ страха, забравятъ всичко, гледатъ да се осигурятъ, и въ края на краищата, виждатъ, че вмѣсто ценни книжа, тѣ държатъ тиква въ ржцетѣ си.

По-нататкъ свещеникътъ разправяше: Преди обстрелването на Варна, както и презъ времето на обстрелването, около две седмици азъ бѣхъ боленъ, на легло. Но като чухъ онѣзи далнобойнитѣ, не зная, какъ станахъ отъ леглото и се намѣрихъ вънъ. Какво не прави страхътъ за живота! Обаче, страхътъ за живота не води къмъ безсмъртие. Мощенъ и страшенъ е звукътъ на гранатата, но по-мощни сж думитѣ: „Ела следъ мене!“